

örvæntingu. Næsta morgun færði einn piltanna mér pappírsblað, sem hann hafði fundið saman brotið í rifu á vagninum mínum. Miðinn var frá Marl Larún til mín. Hann sagðist hafa tekið barnið mitt og ætla sér að halda því til þess að hefna sín á mér, og að drenginn tæki hann sem sína eign, því hann væri barn stólku þeirrar, sem sér hefði borið með réttu. Eins og nærri má geta lét eg ekkert ógert, sem mér gat til hugar komið, til þess að leita barnanna, en það kom alt fyrir ekkert. Hið eina, sem mér tókst, var að rekja feril þeirra til Bristol. Mörgum árum síðar var eg staddur í Jamaica og heyrði Marl Larúns þar getið, eins og þið hafið áður heyrt mig segja. Svo vitið þið nú, hvað síðan hefir gerst. Eg hef reynt mikið, meira en þið getið nokkurn tíma getið nærri, en nú er alt bjart fram undan. Hér eftir skal eg þakka guði fyrir alt í öllum bænum mínum.“

Eftir að aðalsmaðurinn hafði lokið sögu sinni, varð dauðapögn nokkura stund. Páll varð fyrstur til að tala:—„Og eg heiti þú Lattimore réttu nafni?“ sagði hann.

„Já,“ svaraði sir Stefán.

Og þér geðjast vel að því nafni?“ bætti ungi maðurinn við.

„Auðvitað. En hvernig stendur á því, að þú spyrð að öðru eins?“